

RØDE FANE

MARXIST-LENINISTISK TIDSSKRIFT

DÅRLIG RUSTET TIL
KLASSEKAMP ER ..

... DEN SOM STOLER PÅ
REVISJONISTISKE
LEDERE

NR. 3/1969, 1. ÅRG. PRIS KR. 1 50

INNHold:

Leder:

STØTT KRAVET OM
PARTIDISKUSJON!

REIS KAMP MOT
MONOPOLKAPITALEN!

OMKRING STREIKEN

I FRIHETEN

KOMMUNISTENE OG
ENHETSFRONTEN

SLÅ LIKVIDATORENE
TILBAKE!

LEDER:

STØTT KRAVET OM PARTI DISKUSJON

Aldri noensinne i NKPs historie har partimedlemmene vært stilt overfor en situasjon som i dag. Utviklingen innen partiet, med unnnvikelsen av og mangelen på debatt på grunnplanet, har ført til at en konfrontasjon mellom marxist-leninister og reformister innen partiet nå er unnngåelig. Vi har opplevd at partiets formann, Reidar T. Larsen, til borgerpressen har avslørt planer om å likvidere NKP og la det forsvinne i et venstre-radikalt parti. Hans senere "dementi" i NRK kan ikke tas alvorlig. Hvis Morgenbladet hadde forfalsket hans uttalelser 7. oktober, hvorfor uttalte han seg da like villig og enda mer utførlig til VG 16. okt.. Han var såmenn ikke noe brent barn som skydde ilden, lot det til.

Vi behøver heller ikke spekulere særlig mye på hva slags politisk "nydannelse" han ønsker seg. Det ligger i selve navnet. Venstre-radikal er et borgerlig begrep. En avis som Dagbladet har i alle år kalt seg venstre-radikal. I den revolusjonære arbeiderbevegelse derimot, har ordet "radikal", venstre eller ikke-venstre, aldri hatt noen gyldighet.

RTL hører tydeligvis til de politisk stundesløse. Å være formann for NKP er for smått for hans ærgjerrighet. På det viset kommer han aldri på ball i den borgerlige. Han drømmer om å stå i spissen for et "stort" parti som ikke er befengt med det slemme ordet kommunistisk. Som kjent hadde Hermanson i Sverige, i sin tid, liknende planer for SKP, Men ble tvunget til et bedrøvelig kompromiss som går under navn av "Vänsterpartiet kommunistane". Hermansons likvidatoriske linje har likevel ført til at SKP i dag er splittet i tre, om ikke i fire. Vår mann tar tydelig sikte på en mer effektiv operasjon. NKP skal ganske enkelt likvideres, det venstre-radikale parti opprettes og gi Reidar T. Larsen sjanse til endelig å komme på tinget og spille en rolle i det borgerlige liv. Planen er heller ikke av ny dato. Hans opportunistiske utvikling har i årevis vært klar for alle

som ville se, og at det måtte komme til et punkt da han fullstendig kastet masken, var noe man måtte vente.

I de vedtak som er offentliggjort fra siste sentralstyremøte fins intet grunnlag for de uttalelser RTL er kommet med i borgerpressen. Det er derfor grunn til å tro at disse uttalelser er kommet som et sjokk, ikke bare på de jevne partimedlemmer, men også på det store flertall av medlemmene i sentralstyret. Kort sagt det smaker av kupp, i Khrustjovs stil.

Partiets formann har sagt sitt. Nå er det partimedlemmenes tur til å gi sin mening til kjenne. Alle må forstå alvoret i situasjonen, at det kan dreie seg om NKPs være eller ikke-være. Det er nødvendig at grunnorganisasjonene utover hele landet straks tar saken opp og at vi får en partidiskusjon der hvert medlem åpent sier sin mening. Bare med en slik gjennomgripende partidiskusjon som aktiviserer hele medlemsmassen, kan vi bevare enheten i partiet og slå tilbake det likvidatoriske framstøt partiformannen har stilt seg i spissen for.

*** **

VG — Torsdag 16. oktober 1969

FORHANDLINGER MELLOM SF OG NKP OM NYTT PARTI

Etter det VG har grunn til å tro, vil de første drøftinger om et nytt venstre-radikalt parti med basis i SF og NKP ta til om et par ukers tid. De første konsultasjoner er allerede innledet. Også i enkelte kretser innen Arbeiderpartiet vil man med interesse og til dels sympati følge disse forhandlingene.

Formannen i Norges Kommunistiske Parti, Reidar Larsen, bekrefter overfor VG at de første skritt er tatt og at man i løpet av forholdsvis nær fremtid regner med å komme i gang med drøftninger. Han understreker imidlertid at disse diskusjonene nødvendigvis må ta lang tid.

— Er dette et direkte resultat av NKPs nederlag ved valgene?

— Nei, det er det ikke. Der var positive samtaler igang allerede før valget da man hadde tro på fremgang både innen SF og Kommunistpartiet. En annen sak er at valget ble en vekker for svært mange. Velgerne innser nå også selv at man ikke passivt kan godta den ulykkelige utvikling at et virkelig radikalt alternativ ikke

kan fremlegges på grunn av intern strid. Velgerne krever derfor et initiativ.

— Har dere tro på noen oppslutning fra grupper innen Arbeiderpartiet?

— Ikke i første omgang. Men det vil kunne skje seinere, hvis vi bare makter å etablere en felles plattform.

— Vil ikke revolten fra de mange ungdomsfraksjonene forstyrre?

— Jeg tror uroen blant ungdommen har kulminert nå. Jeg kan vanskelig tenke meg at vi kan vente vansker fra den kant.

— Hva blir målet for forhandlingene?

— Først må jo synspunktene

klarlegges. Dette må skje både sentralt, og på landsbasis. Vi har gitt beskjed til de lokale lag slik at man utover det ganske land får i gang en dialog. Poenget er i første omgang å få i gang en prosess. Vi må etter min oppfatning ta sikte på å samle kreftene mot et felles mål — blant annet med tanke på neste valg.

— Hovedvanskeligheten?

— Den er i første rekke at der trass i alt er to etablerte partier og også andre grupper med dyrking av et spesielt mønster, med utnevnte kadre og organisatoriske opplegg. Det er klart det kan bli smertelig om dette må smeltes om.

— Om det i første omgang ikke

kan ventes noen store avskalling fra Arbeiderpartiet håper man vel på tilslutning fra endel fremstående representanter fra dette partiet?

— Det regner vi med.

— Hvem?

— Jeg vil nødig nevne navn nå.

pae.

MORGENBLADET TIRSDAG 7. OKT. 1969

NKP's initiativ ukjent for de fleste radikale

Formannen i Norges Kommunistiske Parti, Reidar T. Larsen, bekrefter overfor Morgenbladet at det foregår visse sonderinger mellom kommunistene, grupperinger innen SF og representanter for fagbevegelsen med tilknytning til Arbeiderpartiet. — Det er imidlertid ikke tale om forhandlinger, men om utveksling av synspunkter, med sikte på å komme frem til et sterkere samarbeide. Det er altfor tidlig å snakke om noe nytt venstre-radikalt parti, sier Reidar Larsen.

Partiformannen vil imidlertid ikke utelukke et nytt parti som en mulighet på noe lengre sikt. — Dette dreier seg imidlertid først og fremst om et bedre organisert samarbeide, et forsøk på å samordne kreftene.

— Med sikte på for eksempel listesamarbeide ved fremtidige valg?

— Ja, for eksempel.

REIS KAMP MOT MONOPOLKAPITALEN

KJELL HOVDEN

Vårens tariffoppgjør vil være en konfrontasjon av klassemotsetninger i Norge. Borgerskapets politiske hegemoni her i landet viser seg ved den måten de har greid å beherske den økonomiske politikk direkte gjennom statens rolle som ivare-taker av storkapitalens interesser - ved at den (staten) de siste år i økende grad direkte har kunnet gripe inn å fastsette normer for en økende utbytting av arbeidsfolket. De har maktet å in-korporere LO-ledelsen i et system som skal dik-tere lønningene utfra visse gitte forutsetninger. Disse forutsetninger har i virkeligheten vært diktert av hva storfinansen har oppstilt som en gunstig prognose for priser og lønninger, i et forhold som skal gi maksimal kapitalprofitt og stabilt utviklingsklima, d.v.s. unngå kriser som vil gi kapitaleierne ugunstig politisk posisjon til ytterligere å befeste sin stilling. Det er dette som lanseres som "den realøkonomiske ramma".

I den nasjonale økonomiske politikk, som er diktert ut fra maksimal avkasting til kapital-investeringene (Storkapitalens profittkrav), sier det seg sjøl at den grunnleggende operasjon vil være å senke arbeidskraftens verdi (målt i real-lønninger for utført arbeid).

Det første de gjør er å opparbeide et statlig lovverk som innsnevrer arbeidernes muligheter for lønnskamp - et lovverk og et avtaleverk som i dag bare kan ha reell verdi om man greier å under-legge de faglige organisasjoners arbeidsstil og retningslinjer i dette system, d.v.s. tvinge gjennom at LO forplikter seg til å følge "spille-reglene" i et slikt system for regulering av arbeidskraftens verdi som vare.

Desverre har det lykktes i altfor sterk grad. LO-ledelsen har forlenget vist at de har inntatt sin plass sammen med NAF under statens ledelse

i arbeidet for å utvikle klassestatens organiske sammensetning, og dermed befeste kapitalismen og dens politiske herredømme. Arbeiderklassen på sin side er svekket ved at dens organisasjon ikke har en sentral ledelse som kan koordinere arbeidernes faglige kamp - mot arbeids-"givernes" utbytting og mot "statens" økonomiske politikk når den direkte går til åtgjerdelser for å senke lønningenes verdi ved inflatoriske tiltak, ved økte avgifter, ved sin presspolitikk og ved innføring av nye arbeiderfiendtlige skattereformer som eksempelvis MOMS o.s.v..

Videre er arbeidernes organisasjoner svekket ved at LO-ledelsen direkte samarbeider med NAF og storkapitalen i dens "rasjonaliserings-tiltak", hvor bindende avtaler er inngått over hodet på arbeiderne, slik at de ikke kan bekjempe direkte utsvettingssystemer og utsletting av arbeidsplasser av total samfunnsmessig verdi - uten å komme i konflikt med lovverket og sin egen organisasjon.

I realiteten viser dette seg som ei utvikling hvor "borgerlig-demokratiske" rettigheter etterhvert forkastes av det borgerlige samfunn. Dette er en tendens som er et direkte lovmessig resultat av kapitalismens egen utvikling. Storkapitalen får etterhvert monopolitisk karakter, den inkorporerer staten og dens politikk utelukkende i sitt rasjonelle profittjag, endrer den til en korporatvi stat (med tilhørende bransjeråd osv.) - og samfunnet får karakter som et statsmonopolistisk samfunn - men sjølsagt grunnlagt på privat eiendommen til kapitalen.

Alt dette er grunnlaget for en tendens henimot et fascistisk diktatur. At nasjonalforsamling (Stortinget) og kommunalforvaltning får innsnevret sine politiske muligheter til å påvirke utbyttingen, men bare underordnes til rein formaladministrasjon under storkapitalens forutsetninger og retningslinjer, bare understreker dette faktum.

Storting og kommunestyre gis ingen reell mulighet til å endre utviklingen når hele landsdeler trues med avfolking fordi deres næringsgrunnlag ødelegges ved at storbanker og monopoler er de eneste som har resusser til å utvikle ei næring ved teknologiske metoder - eller de nødvendige kapitalinvesteringer uteblir fordi eierne

finner det enda mer profittabelt (for sine snevre interesser) å investere i samme næring i eksempelvis Brasil eller Portugal, hvor de garanteres større utbytte av fascistdiktaturene som tvinger gjennom at arbeiderne utfører reint slavearbeid med bajonettene i ryggen.

Det eneste som kan snu denne utviklinga er at folket, og aller fremst arbeiderklassen, reiser seg til kamp. Kapitalismens utvikling i Norge tilsier at klassemotsetningene skjerpes. Hovedmotsetninga i Norge i dag er motsetninga mellom monopolene og dets organiserte "stats"-apparat på den ene sida, og det arbeidende folk på den andre sida.

Dette innebærer for det første at ved at LO-ledelsen har inntrått i samarbeid med storkapitalen og søker å anvende LOs org. apparat i et "statlig" system, sammen med eks. NAF og Staten, er dette ikke uttrykk for at motsetningene mellom arbeid og kapital er avdempet. Det er derimot bare et uttrykk for at LO-ledelsen ved sin egen tilpassing i dette "statlige" system egentlig er havnet på den gale sida av gjerdet. Derfor vil motsetninga øke mellom medlemmer i de enkelte fagforbund på den ene sida, og LO-ledelsen på den andre sida - øke og bli antagonistiske etterhvert som klassemotsetninga i samfunnet øker.

På den annen side vil store deler av småborgerskapet, folk i "frie yrker", studenter, funksjonærer og andre grupper som før var kapitalmakten og storborgerskapets støtter mot arbeiderklassen, etterhvert bli mere utbyttet av storkapitalen - dels direkte ved at deres blotte eksistens er truet av monopolene, fremfor alt ved politisk/økonomiske utplyndrende tiltak av den utviklede klassestaten.

Disse grupper vil etterhvert som de blir proletarisert nærme seg arbeiderklassens politiske interesser - mot monopolene - og betingelsene for en revolusjonær folkefront, med arbeiderklassen som den ledende, er skapt. Dens grunnlag vil være økonomisk, men den vil få politiske målsettinger. Ikke minst vil den få sterke nasjonale drag, fordi den utviklede klassestaten i Norge i dag karakteriseres ved

at den i første rekke er underlagt den internasjonale storkapitalen, først og fremst ledet av USA. Monopolenes Norge vil derfor preges av imperialistisk og etterhvert rein kolonial undertrykking av folkene.

Et revolusjonært kommunistisk partis oppgave i Norge i dag er å avdekke denne utviklinga, og å klargjøre den politiske oppgave arbeiderklassen har for sin egen frigjøring. Det betyr ikke minst at alle opportunistiske ideer og illusjoner om "løsning" for arbeiderklassen og folkets nærliggende og langsiktige interesser i den økonomiske krisa i landet ikke kan løses gjennom såkalte statlige tiltak og reformer, gjennom den politiske og faglige struktur som betegner den utviklede klassestatens organisasjon - men ved å klargjøre kampgrunnlaget mot klassestaten.

Dette er av avgjørende betydning også ved opplegget til neste tariffoppgjør. LO-ledelsens opplegg for "samordnet" oppgjør må derfor klart avvises. Denne oppgjørsformen vil avvepne arbeidernes faglige organisasjoner på grunnplanet som må være deres organisatoriske styrke - og dermed overlate det hele til den utviklede klassestaten til en "regulering" etter storkapitalens ønske, og med et enkelt opplegg for at staten skal avgjøre det hele med eksempelvis et lønnsnemnd-diktat, om det skulle oppstå noe de vil betrakte og behandle som en "gordisk knute" ved oppgjøret.

Å godta et samordnet oppgjør vil være å fullstendig blottlegge arbeiderne for storkapitalens og dens stats formening om "hva som er rettferdig" fordeling av samfunnsproduktet. Det eneste reelle opplegg for arbeiderne ved neste oppgjør er å reise kampkravene på grunnplanet, i klubber og foreninger, og å kreve frie forbundsvis oppgjør på grunnlag av arbeidernes formulerte krav!

Forbundsledelsene, uansett om de politisk-ideologisk aspirerer til samme kasus som LO-ledelsen, må tvinges til å organisere denne kampen og å reise foreningenes formulerte krav direkte til arbeidsgivermotparten.

Kravene må være reelt grunnlagt på det arbeiderne tapte ved det forræderiske "oppgjør" LO-ledelsen medvirket til i 1968, og de direkte tap arbeiderne har hatt i denne perioden ved ukompensert prisstigning og ved at deres andel av det stigende totale industriprodukt har sunket.

Og ikke minst må de kreveytterligere heving av lønnsnivået for å avskjære kapitalens forsøk på å hove inn ekstra profitt på lønns-takernes bekostning ved den nye skatte-reform MOMS fra og med 1970.

I kroner vil dette utgjøre det største krav som er reist ved noe tariffoppgjør etter krigen. Det sier ikke lite om de voldsomme anslag stor-kapitalen har gjort mot det arbeidende folk den siste tida.

Et samlet krav tilsvarende 25% fra normal-lønnsgruppene er helt nødvendig bare for å imøte-gå disse anslag.

Det avgjørende for at kampen skal lykkes, er imidlertid at arbeiderne organiserer kampen riktig og vet hvem som er deres organiserte motstandere. De må klargjøre dette spørsmålet prinsippielt, dvs. hvorfor for eks. forbunds-vise oppgjør er nødvendig, og hvorfor felles-oppgjør eller "samordnet oppgjør" må forkastes.

Det gis i dag nemlig mange ytterst farlige "begrunnelser" for også at man foretrekker forbunds-vise oppgjør idag, men kanskje ikke i morgen(!).

I Orientering (en såkalt venstre-sosialistisk avis) har man lansert en livsfarlig og avslørende "forklaring" på en slik holdning. I en artikkel av Tormod Michaelsen (fremtredende fagforenings-mann innen SF) heter det:

"Forbundsvisе oppgjør vil samnsynligvis også utløse en raskere rasjonalisering i utsatte næringer som har sakket akterut i konkurransen og ikke hatt evnen til å følge med i den tekniske utviklingen."

Kommentar: Reaksjonært vrøvl!

Men det heter også i artikkelen:

"De samordnete oppgjørsformer har sine svakhet-er fordi resultatet aldri blir en samfunnsmessig samordning."

Michael sen kommer så inn på de privilegerte grupper og skriver videre bl.a.:

"Før en kommer så langt som til en helhetsløsning som omfatter alle samfunnets grupper og som bringer alle inn under vurdering og kontroll, kan en aldri anbefale et samordnet oppgjør."

Vi kan bare si en ting til dette. En slik "helhetsløsning" er nettopp det monopolenes etat arbeider for! Dette vil oppnås når vi har en hel fascistisk stat! At de imperialistiske gigantmonopoler, som etterhvert underlegger seg hele staten og samfunnslivet, også er interessert i rasjonelt å "fordele" små kapitalister, bønder og "privilegerte" gruppers inntekter, er helt i tråd med deres totale fascistiske opplegg. At faglige organisasjoner skal innlemme sitt opplegg i denne "rettferdige" fordelingsstaten, og at fordelingsnøkkelen diskuteres i konsultative organer eller "bransjeråd" som de oppretter, er totalt sett deres politiske målsetting.

Men nettopp på dette punkt vil også sosialdemokratiet, reformismen og revisjonismen i arbeiderbevegelsen endelig møte storkapitalens interesser i sin endelige målsetting, uansett om den er bevisst eller ikke - i en total fascistisk stat. Det gis ingen annen statsform under kapitalismen som oppfyller et "krav" om helhetsløsning eller total samordning.

Total samordning betyr full underkastelse av folket under klassestaten og kapitalismens diktatur.

En samordning og helhetsløsning er bare mulig for folket etter at den sosialistiske revolusjon har knust det borgerlige statsapparat og opprettet proletariatets diktatur. Men sjøl da betyr det kamp - en naturlig løsning som folket frivillig, uten interessekamp sjøl skaper; vil først i prinsippet komme når klassene og skillet mellom dem er utslettet, og vi har grunnlagt det kommunistiske samfunn.

I dag reiser vi kampen for frie forbundsvis oppgjør fordi vi har avslørt kapitaleiernes klassestats organiserte funksjoner - og søker å utvikle kampen for arbeidernes rettferdige lønnskrav som et ledd i reisinga av hele det arbeidende folk i

Norge - for rettferdig andel av det produkt folket skaper, for nasjonal frigjøring. En revolusjonær kamp for opprettelse av et nytt samfunn, fri for utbytting - sosialisme.

OMKRING STREIKEN I "FRIHETEN" -en redegjørelse fra journalistene

Fra og med 17.oktober gikk journalistene i Friheten til streik og avleverte samme dag sin streike-erklæring. Streiken ble utløst ved oppsigelsen av en av journalistene, Svein Johnsen - en oppsigelse som journalistene bare kan se som et utslag av den tendens som går ut på å omdanne NKP til et mer eller mindre "venstreradikalt" samlingaparti. (Partiformannen Reidar T Larsen har da også i borgerpressen bekreftet at forhandlinger med sikte på et nytt parti er igang. Se eksempelvis Morgenbladet for 7.okt. og Verdens Gang for 16. okt.)

Kort etter at streiken er begynt mottar parti-medlemmer i NKP et brev tilstilet "til alle lag". Brevet er datert Oslo 18.oktober og er underskrevet av partiformannen Reidar T. Larsen og Frihetens redaktør Arne Jørgensen. I brevet heter det innledningsvis:

"Kamerater. Fra partikameratene og lesere av Friheten har vi i den seinere tid fått en rekke klager over den politiske linjen som kommer til uttrykk på viktige felter i Frihetens stoffvalg. I stadig større grad er avisen dermed kommet i direkte motstrid til partiets politiske linje." (Uthevingen foretatt her.)

Foruten den noe merkverdige konklusjon i dette avsnitt inneholder det direkte usannheter, eller

for å bruke et noe mildere uttrykk: bare halve sannheter - hvilket i realiteten blir løgn. Frihetens redaksjon har aldri fått rede på at det er kommet en "rekke klager" på avisen fra partikamerater og andre lesere. I tilfelle kunne det være av interesse å få rede på hvem som har motatt alle disse klager? Selvsagt vil det alltid være en del som er misfornøyd med enkelte ting som kommer til uttrykk i en avis, eller misfornøyd fordi avisen kanskje ikke finner spalteplass for deres personlige lille kjepphest.

Men etter hva Frihetens journalister har kunnet konstatere, er det kommet svært få klager til redaksjonen. En del av Frihetens lesere skrev sinte innlegg (noen færre sa opp avisen) da NKP tok avstand fra Sovjetunionens okkupasjon av Tsjekkoslovakia. Men utenom disse få tilfeller, som for øvrig nå skriver seg nok så langt tilbake i tiden, har journalistene ikke kunnet merke den påståtte klagerrekke som brevet fra Frihetens redaktør og partiformannen forteller om. (La det i parentes også fastslås at redaktøren bevislig neppe vil være i stand til å framvise "klagerrekken".

Når dette er sagt skal imidlertid Frihetens journalister være de første til å innrømme at vi langt fra har vært fornøyd med avisen og alt som her er kommet til uttrykk - og rent fagmessig bør vel avisfolk heller aldri bli fornøyd med sin avis. Når en så tar Frihetens spesielle funksjon i betraktning, som organ for det parti som skal være arbeiderklassens viktigste våpen i klassekampen, er det ytterligere grunn til å understreke at vi ikke har vært fornøyd. Men vi vil også tilføye at vi har arbeidet med det for øye at Friheten stadig skulle bli bedre, at Friheten virkelig skulle bli det effektive og solide kamporgan som arbeiderklassen trenger. Og i dette arbeidet mener vi å ha vært på riktig vei. Vi har i stadig stigende grad satset på å ta opp stoff fra arbeidsplassene, fra det industrielle felt, fra fiskeriene og distriktsproblemene. Vi har, så aktuelt som overhodet mulig, fulgt opp den internasjonale klassekampen og så langt det har vært mulig for oss forsøkt å gi leserne "nyhetene bak nyhetene". Et faktum som neppe kan lyves bort er at Frihetens abonnentstall den senere tiden har økt betraktelig. Journalistene har også med glede kunnet konstatere at det jevnt og trutt er kommet svar på de abonnementskuponger som er kjørt i Friheten i den senere tid. Et lite poeng, som også har gledet oss i arb-

eidet, er at Friheten etterhvert har fått en god del henvendelser fra folk som i debatt og studieøyemed har hatt stor nytte av opplysninger Friheten har kunnet bringe i artikler og reportasjer. Mer skulle det igrunnen ikke være å si om det innledende avsnitt i det brev som er utgått fra partiformannen og avisens redaktør. Men det heter videre i brevet:

"Dette skyldes at det i Friheten er redaksjonelle medarbeidere som ikke bare står fiendtlig til partiets politikk, men som også illojalt har utnyttet sin stilling til å gi avisen et preg som direkte undergraver partiet."

Foruten at dette er en meget grov beskyldning mot Frihetens redaksjonelle medarbeidere, som alle er medlemmer av NKP, er dette samtidig uttrykk for den tendens som etterhvert har kommet klart fram hos partiledelsen, og som tar sikte på å innringe både partimedlemmer og Friheten i den hensikt å "tilpasse" hele partiet den moderne revisjonismen - som skal befestes og styrkes ved at NKP smelter sammen med andre "venstrekrefter" i et samlingsparti, slik Reidar T. Larsen eksempelvis har benyttet borgerpressen til å "orientere" om. (Mens hans taktikk i Friheten hittil har gått ut på å "preparere" partimedlemmer med skrivelier om at "venstrekreftene" må samles).

De to som har utsendt dette brevet til partilagene forklarer ikke nærmere hvordan, når og på hvilken måte Frihetens redaksjonelle medarbeidere "illojalt har utnyttet sin stilling til å gi avisen et preg som direkte undergraver partiet." Det ville kanskje også bli besværlig å framlegge slike beviser om det skulle avkreves dem. Frihetens journalister har aldri sveket marxismen-leninismen, som er selve partiets grunnlag - og følgelig kan beskyldningene om å undergrave partiet enkelt avvises med spørsmålet: på hvilken måte?

Sett fra partiformannens synspunkt er det imidlertid mulig at Frihetens journalister virkelig har undergravet partiet, men i såfall dreier det seg ikke om et NKP som bygger på marxismen-leninismen, men et NKP som skal - og hvor de første skritt allerede er tatt - omformes til et reformistisk samlingsparti. I neste avsnitt i det utsendte brev heter det:

"Rent arbeidsmessig er også forholdene i redaksjonen stadig blitt forverret, både som følge av at disse medarbeidere har en helt negativ holdning til oppgaver Friheten skal oppfylle, og av en del-

vis total ringeakt for de mest elementære krav til overholdelse av arbeidstid."

Det kan være på sin plass, selv om det også er nevnt tidligere i denne redegjørelsen, å gjøre klart hvilke oppgaver journalistene mener Friheten skal oppfylle. Vi har ment at Friheten skulle være arbeiderklassens fremste røst. At den skulle være et effektivt og solid kamporgan som belyste, forklarte og forsvarte arbeiderklassens interesser, først og fremst i vårt eget land, men også internasjonalt - og da medregnet arbeiderklassen i sosialistiske og såkalte sosialistiske land.

Det er også på sin plass med en liten redegjørelse for hvilket stoff partiformannen har ønsket i Friheten. Hans stoff-forslag overfor journalistene har i stort monn vært hentet fra aviser, blad og magasiner som utgis i DDR, Ungarn, Tsjekkoslovakia og Sovjetunionen, og har bl.a. gått ut på at journalistene skulle oversette populærvitenskapelige artikler (iblant serier) om eksempelvis hjertetransplantasjoner, romfart og flygende tallerkener. Andre forslag som etter hans mening skulle gjøre avisen mer "levende" og bidra til å "nå ut til fler" har også gått ut på at Friheten skulle bringe hva en kan kalle forbrukerveiledende stoff, gi veiledning eksempelvis ved møbelkjøp. Kort og godt: ikke alt i Friheten skulle være "politikk", her skulle være litt for enhver smak, og så skulle "politikken" og "kommunismen" lures inn på leserne.

Forslagene trenger i og for seg ikke å kommenteres. Friheten har da også brakt en del slikt stoff. Journalistene har imidlertid ment at Frihetens og deres hovedoppgaver har vært i stadig sterkere grad å rette søkelyset på monopolkapitalens forskjelligartede offensiv mot arbeiderklassen - og ikke på noen måte bringe stoff som kvalifiserte til deltagerplass i den sløvhetskampanje som bedrives så vel gjennom borgerpressen, reklamen, radio og TV. Sikkert ville det glede enkelte ambassader om Friheten jevnt og trutt vartet opp med diverse populærvitenskapelig stoff fra hjemlige magasiner, men det ville neppe styrke og støtte arbeiderklassen i dens kamp.

Hva de elementære krav til overholdelse av arbeidstiden angår, skal bare fastslås at Frihetens journalister ukentlig har arbeidet flerfoldige timer overtid - uten å kreve noen overtidsbetaling.

Vår ordning har vært avspasering, og det har nesten aldri vært snakk om avspasering en hel dag, derimot timer av dagen. Den avspasering journalistene egentlig har hatt krav på, har de aldri krevd å få ta. Så igjen tilbake til brevet:

"Det er gjort tallrike forsøk på å få rettet disse forholdene opp uten å gå til mer drastiske tiltak, men forsøkene har vært helt resultatløse. Forholdet er tvert imot stadig blitt forverret. Dette er tydelig tilsiktet da disse medarbeidere handler i samsvar med den lille ekstreme gruppen i partiet som har valt uantakelige fraksjonelle metoder til å bekjempe partiets politikk. De pleier også en aktiv forbindelse med SUFs ledelse."

Her skal svares at Frihetens journalister har handlet i samsvar med sin overbevisning, med marxismen-leninismen. Når det imidlertid skrives om de tallrike forsøk på å få "rettet disse forholdene" kan det umulig siktes til at både bladstyret og partiledelsen uttallige ganger har innkalt journalistene til møter for å diskutere avisen og det stoff den har brakt og skal bringe. Noen slike møter har aldri forekommet, trass i at det fra journalistenes side flere ganger har vært uttrykt ønske om å diskutere avisen og stoffopplegget med partimedlemmer. Men de tallrike forsøk på å få "rettet disse forholdene" må det sannsynligvis siktes til partiformannens turer innom redaksjonen for å vise sitt personlige mishag overfor journalistene dersom noen av dem hadde tillatt seg å

skrive om forskjellige ting på en slik måte at det ikke passet partiformannens personlige linje - eller rettere: passet inn i hans forberedelser til nytt parti. Reidar T. Larsen har ved disse besøk aldri representert andre enn Reidar T. Larsen, selv om han i sin oppførsel både overfor journalistene og partimedlemmene opptrer på en slik måte at det skal fastslås og aksepteres at Reidar T. Larsen = NKP.

Ferske eksempler på ting han har vist sitt personlige mishag overfor er en artikkel om NORDØK, hvor den såkalte embetsmannsrapporten behandles, og hvor det tas sikte på å klargjøre hva NORDØK vil medføre for arbeidsfolk. Dette passet ikke Reidar T. Larsen. Vedkommende journalist som hadde skrevet artikkelen fikk høre at å skrive om NORDØK på denne måten var

imot "partiets linje". Et ennå ferskere eksempel er et intervjue med Solidaritetskomiteens formann (for øvrig selv journalist i Friheten) i forbindelse med Vietnam-uka. I intervjuet kommer det fram hvorfor Solidaritetskomiteen finner det nødvendig å ta med paroler som: Bekjemp USA-imperialismen = Norge ut av NATO. Reidar T. Larsen avla påny redaksjonen besøk. Intervjuet var imot "partiets linje". Medtas kan også at redaktør Arne Jørgensen, som heller ikke er blitt spart når Reidar T. Larsen har vist sitt personlige misnøye i Frihetens redaksjon, ikke våget å ta inn et referat fra møtet som Vennskapssambandet Norge-Kina nylig arrangerte i forbindelse med 20-årsdagen for Folkerepublikken Kina, og hvor møtets hovedtale ble holdt av et sekretariatsmedlem i NKP.

Når det gjelder sluttsetningen på avsnittet til partiformannen og redaktøren kan det noteres at det innledningsvis er benyttet de. Dermed blir det såpass utflytende at "den aktive omgangen med SUF-ledelsen" både kan henspille på Frihetens journalister såvel som de påståtte fraksjonelle grupperinger i partiet. Dette er selvsagt også bevisst. Det er neppe ukjent at Reidar T. Larsen aktivt har arbeidet for at SUF skulle bli det spøkelse han kunne skremme partimedlemmer med for å få dem til å danse etter sin pipe. Men videre fra brevet:

"Denne saken er flere ganger tatt opp av sentralstyrets medlemmer og ble reist igjen under sentralstyrets møte 4. og 5. oktober. Det ble nå krevd effektive forholdsregler for å få brakt Frihetens redaksjonelle linje i samsvar med partiets - i to vedtak som er formet som retningslinje for sekretariatets behandling av disse spørsmålene erklærte sentralstyret at "denne fraksjonen og dens virksomhet representerer et klart brudd på partiets lover og strir mot prinsippet om demokratisk sentralisme". Det blir særlig vist til utgivelsen av tidsskriftet "Røde Fane" og til særlige organisasjonsmetoder som er tatt i bruk av gruppen i Oslo. Sekretariatet blir dessuten pålagt "sammen med redaktøren å treffe de tiltak som er nødvendige for å rette opp de uholdbare tilstander i Friheten".

I dette avsnitt skal partimedlemmer skremmes med en påstått fraksjonsgruppe i Oslo (og det er ikke den Vogtske det siktes til) og tidsskriftet Røde Fane som først ble utgitt av NKPs opplysnings-Utvalg for Oslo og Akershus, senere av Østkanten, Manglerud og Lambertseter lag av NKP, og Kristiansand Kommunistiske Ungdomslag. Men for å ta det som konkret gjelder Friheten. Sentralstyret pålegger altså i et vedtak sekretariatet "sammen med redaktøren å treffe de tiltak som er nødvendig for å rette opp de uholdbare tilstander i Friheten". Journalistene ble også forespeilet et møte med sekretariatet for å diskutere avisen og den kritikk som var framkommet på sentralstyrets møte. Hverken journalistene eller redaktøren har hatt noe slikt diskusjonsmøte med sekretariatet. Journalistene sendte et brev til sekretariatet hvor det ble krevd at de fikk være med å diskutere avisen og eventuell kritikk på førstkommande møte. Det fikk de ikke. Men før dette sekretariatsmøtet ble avholdt avleverte redaktøren en av journalistene en oppsigelse. I denne heter det bl.a. at oppsigelsen er skjedd etter bemyndigelse fra bladstyret. Grunnene som oppgis for oppsigelse er etter journalistenes mening helt uholdbare, og de går dessuten utover den "bemyndigelse" som redaktøren har fått av bladstyret via et påstått vedtak som er gjort i juni måned. Etter hva journalistene har fått opplyst heter det i dette vedtaket at dersom vedkommende journalsit ikke overholder sin arbeidstid, gir bladstyret bemyndigelse til at redaktøren kan si ham opp. For det første later det til at bladstyret her er blitt ført bak lyset og ikke har kjennskap til journalistenes overtid og krav på avspasering. For det andre legger redaktøren i oppsigelsen også politiske motiver til grunn for denne. Men til sluttsatsen i det utsendte brevet:

"Etter dette er nå den av Frihetens medarbeidere som mest åpenlyst har engasjert seg mot partiets politiske linje, og som dessuten har vist den dårligste arbeidsdisiplin, blitt sagt opp fra sin stilling. Det dreier seg om Svein Johnsen. De to øvrige medarbeidere som følger den samme linje har nedlagt arbeidet, og kaller det "en politisk streik!" Det er ingen grunn til å overdimensjonere dette innslaget av SUF-metoder i Norges Kommunistiske Parti. Under sentralstyrets og sekretariatets behandling av saken har bare et medlem - Ester Bergerud - stemt imot de vedtakene som er gjort, og fraksjonens støtte i par-

tiet er helt forsvinnende. Det er imidlertid heller ingen grunn til lengre å unnlate å ta de skritt som er nødvendige for å rette situasjonen opp i samsvar med sentralstyrets vedtak. Vi håper det ikke skal ta lang tid før vi har en redaksjon som på alle felter forbedrer avisen vår og gir den det preg som vil gjøre den til en god støtte og et godt redskap for partiet.

Det er understreket i sentralstyrets vedtak at Friheten"skal være et organ med spalteplass for de ulike retninger i norsk venstrebevegelse", Friheten vil derfor fortsatt være åpen også for de politiske synsmåter som talsmennene for de sekte-teriske ultrastrømninger representerer i den grad som er rimelig. Det er deres forsøk på å ensrette Friheten med artikler som står i motsetning til partiets vedtatte politiske hovedlinje som det nå blir satt en effektiv stopper for.

Lagene oppfordres til å forsere sitt arbeid for å få Friheten videre ut gjennom abonnementsverving og løssalg, og til å gi oss aktive medarbeidere som kan øke stoffets bredde og aktualitet. Friheten vil bli bedre! Friheten må nå lengre ut! Med kameratslig hilsen Friheten, Arne Jørgensen, Norges kommunistiske Parti, Reidar T. Larsen."

Dermed er alt tatt med, for at ingen skal påstå vi har underslått noe. Sannsynligvis sikter det, når det er snakk om den som mest "åpenlyst har engasjert seg mot partiets politiske linje", til at den oppsagte journalisten er formann i Solidaritetskomiteen for Vietnam - et tillitshverv som er nokså offentlig eller åpenlyst om en vil bruke det uttrykket. Det er etterhvert blitt en kjent sak at partiformannen, bl.a. gjennom skriverier i Friheten, ikke har hatt meget til overs for denne anti-imperialistiske bevegelsen. Det er her nok å henvise til de mange artikler både mot SUF og Solidaritetskomiteen som partiformannen serverte i Friheten i vinter - artikler hvor intet nytt kom fram annet enn at T-en mellom Reidar og Larsen står for Toralf. Når det gjelder de to øvrige medarbeidere som følger den "samme linje" og som har lagt ned arbeidet og "kaller det en politisk streik" må formuleringen her være et irritert og forbitret uttrykk for at de "to øvrige medarbeidere" heller ikke er villige til å stille seg lojalt under parti-formannens personlige linje som skal lede NKP til et

reformistisk samlingsparti. Vel verdt å merke seg er det også at NKPs formann og Frihetens redaktør betegner en streik som et "innslag av SUF-metoder i Norges Kommunistiske Parti". Etter dette kommer så den dårlig kamuflerte henstillingen til partimedlemmene om at de for all del må forholde seg i ro og ikke spørre hva det nå er som foregår, for så skal nok RTL og hans håndgangne menn rydde opp i situasjonen - og det skal ikke ta lang tid før vi har en redaksjon som på alle felter forbedrer avisen vår og gir den det preg som vil gjøre den til en god støtte og et godt redskap for RTLs likvidatoriske planer med NKP. Og dermed skal igjen partimedlemmene bare stilles overfor en fullbyrdet kjennsgjerning, uten noen diskusjon - uten noen debatt.

Det er også verdt å merke seg at dette brev ble sendt ut (ifølge datoen) umiddelbart etter at Frihetens journalister hadde avlevert sin streikeerklæring - og uten at Frihetens journalister hadde fått diskutert den oppståtte situasjonen som utløste streiken med sekretariatet. Her gjalt det altså for partiformannen og Frihetens redaktør å handle fort, og før journalistene får komme til forhandlinger er det gjort klart for partimedlemmer at de ikke skal tilbake i Friheten. Streikevåpnet som forsvar for arbeidernes interesser blåser NKPs øverste ledelse og Frihetens redaktør en lang marsj. Det er etter deres mening tydeligvis noe som ikke kan aksepteres av Norges Kommunistiske Parti.

I Friheten nr. 40 står en kort "redegjørelse" på side 2, hvor det heter:

"Det blir nå gjennomført noen forandringer i Frihetens redaksjon som tar sikte på en alminnelig forbedring av avisen og å bringe den mer i overensstemmelse med den hovedlinje som NKPs sentralstyre følger. På grunn av forskjellige forhold som ikke lengre kunne aksepteres er en av medarbeiderne sagt opp. To av de øvrige medarbeidere har nektet å godkjenne retningslinjene som gjelder for avisens redaksjon og har nedlagt sitt arbeid. Det er tatt til følge som oppsigelser."

Ordet streik er forståelig nok unngått, det samme er sakens fakta og årsaken til streiken. De to "øvrige medarbeidere" la ikke ned arbeidet fordi de "nektet å godkjenne retningslinjene som gjelder

for avisens redaksjon". Det som utløste streiken var at vi ikke kunne akseptere den begrunnelse som ble gitt for oppsigelsen av den ene journalisten. Hele redaksjonen var forespeilet et møte med NKPs sekretariat for å drøfte avisen og oppsigelsen, og samme dag som journalisten fikk overlevert den skriftlige oppsigelsen, skrev samtlige journalister et brev til sekretariatet og krevde å få være til stede på førstkommande møte for å drøfte den oppståtte situasjonen. Men redaksjonen er blitt avvist av sekretariatet og har overhodet ikke fått anledning - slik sentralstyret forutsatte - til å diskutere avisen og den framkomne kritikk. Heller ikke den påfølgende oppsigelse og streiken som ble utløst. Vi gikk til streik og opprettholdt streiken fordi vi overhodet ikke har fått anledning til å forhandle om den situasjonen som var oppstått, og om de krav som framsattes i streikeerklæringen. Det skal sluttelig også poengteres at vi til dags dato heller ikke har mottatt noe brev eller protokollutskrift som markerer partiets syn på konflikten fra den oppsto. Den rent formelle siden av saken er altså også fullstendig neglisjert av NKPs ledelse.

Når redaktør Arne Jørgensen hevder overfor Dagbladet at journalistene "strengt tatt ikke hadde noe berettiget krav på " å få utbetalt sine opparbeidete lønninger, må dette enten være en bevisst løgn i håp om at denne skal tjene som nok et alibi for NKP-ledelsens behandling av saken, eller en forsnakkelse som redaktøren forhåpentlig vil korrigere når han har fått besinnet seg. Foreløpig velger vi å betrakte det som en forsnakkelse.

NKPs øverste ledelse har valgt sin vei. Det er fortidelsen og neddyssingen av en streikesituasjon når den rammer dem selv. Dermed viser de også at de egentlig neglisjerer arbeidernes rett til streikevåpnet som forsvar for sine interesser. I tillegg kommer så tilsidesettelsen av alle tidligere vedtatte normer for demokratisk behandling i grunnorganisasjonene, i håp om at medlemmene bare skal samtykke når de stilles overfor de forskjellige fullbyrdete kjennsgjerninger, på veien mot oppløsningen av NKP.

Vi har, både som journalister og partimedlemmer, sett det som vår plikt å rette søkelyset på de forhold som NKPs ledelse nå tydeligvis ønsker minst mulig debatt om, idet partimedlemmer i løpet av en slik debatt nødvendigvis måtte bli klar over at den politikk NKP-ledelsen tilstreber mindre og mindre vil tjene norske arbeidsfolks interesser og ikke bygger på den påståtte norske virkelighetsgrunn.

I sekretariatet
der kan de dyktig prate.
De har slik sympati
når tungen er på gli
med modig kamp og
dristig tross
og vil så gjerne lede oss
i sekretariatet.
(Rudolf Nilsen)

STREIKEKASSA FOR
FRIHETENS
JOURNALISTER:

Idet RØDE FANE går i trykken er det ialt innkommet kr. 1644,55 i streikekassa som ble opprettet til støtte for FRIHETENS journalister.

Vi oppfordrer alle kamerater til å sende bidrag til postgiro
206842

Merk talongen:
STREIKEKASSA.

KOMMUNISTENE OG ENHETSFRONTEN

Det blir stadig klarere at parolen "enhet mellom venstrekreftene" bare er en "ideologisk" floskel som brukes for å rettferdiggjøre dannelsen av en anti-marxistisk blokk, og at parolen er betinget av marxist-leninistenes økte innflytelse i arbeiderklassen. Særlig har parolens virkelige innhold blitt avslørt etter den aksjonen som de "forente venstrekreftene", med SF og revisjonistene i NKP-ledelsen i spissen, har satt igang mot enhetsfrontene Solidaritetskomiteen for Vietnam og Kampanjen Norge ut av NATO. Begge er organisasjoner som fremmer en virkelig enhet i arbeiderklassen og folket. Ikke en prinsippløs enhet mellom revisjonister og sosialdemokrater, men en ekte enhet som springer ut av arbeiderklasseens kamp.

Hvorfor bekjemper så revisjonistene og venstresosialdemokratene disse to enhetsfrontene? Jo, fordi de representerer folkets kamp mot USA-imperialismen og er konsentrert om dens svakeste punkter; aggresjonen i Vietnam og NATO-medlemskapet. Men denne kampen (som stadig skjerpes) blir samtidig en kamp mot revisjonistenes og sosialdemokratenes illusjoner om klassefred og "fredelig, parlamentarisk overgang til sosialismen". Derfor må enhetsfrontene ofres i kampen mot marxist-leninistene. SF-lederne sier det åpent. RTL-gruppa søker å legge "teoretiske" motiver til grunn for sitt forræderi: "inn-snevring", "sekterisme" osv..

I denne utviklinga opplever vi et interessant trekk. Fra å betrakte enhver enhetsfront som en integrert del av SFs valgkampopplegg, begynner nå også SF-lederne (eller den for tida dominerende junta i SF-ledelsen) å adoptere RTL-gruppas revisjonistiske "teorier" om enhetsfronten. Også de lanserer teorien om "minimums-

krav" og forlanger frontene oppløst til fordel for såkalte "tverrpolitiske komiteer", som passer inn i den nye russiske sosial-imperialistens mønster. Typisk i så måte er at SF-, NKP og AUF-ledelsens folk nedlegger sine verv i Kampanjen Norge ut av NATO og erklærer kampanjen for oppløst samtidig som en stor del av de samme folka så framtrer som ledere for en "komite for all-europeisk sikkerhetskonferanse".

På bakgrunn av revisjonistenes tåkelegging av enhetsspørsmålet, er det nødvendig å finne fram til kjernen i motsigelsen mellom revisjonistgeorien om "minimumskrav" og "tverrpolitikk" på den ene sida, og marxist-leninistenes riktige enhetsfrontpolitikk på den andre.

Enhetsfronten kan bare skapes på grunn av at det eksisterer et objektivt behov i massene. Men det er ikke nok med det objektive behovet, det må også være subjektivt synlig, det må finnes et ønske om forandringer. Men sjøl om disse betingelser er til stede, må noen gi i spissen og organisere kampen for del-kravene. Det må være en avantgarde som kan "sammenfatte massenes meninger, gå ut til massene med dem igjen, holde fast ved dem å gjennomføre dem". (Mao Tsetung)

Derfor oppstår ikke en enhetsfront på grunnlag av fromme ønsker og "minimumskrav" som revisjonistene pønsker ut. For dem er ikke hovedsaken massens ønsker og behov i den gitt situasjon, men hva de - revisjonistene - tror de kan få de sosialdemokratiske lederne med på. Derfor fører deres teori om "minimumskrav" alltid til at de kommer slepende etter bevegelsen og forsøker å holde den tilbake. Eksempler er motstanden mot parolene "Bekjemp USA-imperialismen" og "NATO ut av NORGE" i Vietnam-arbeidet. Slike paroler kalles av revisjonistene for sekteriske. Ikke fordi at disse kampparolene er i strid med massens ønsker og behov i kampen mot USA-imperialismen, men fordi revisjonistene ikke tror at sosialdemokratiet vil gå med. I praksis fører derfor teorien om "minimumskrav" til selvoppgivelse, "folk forstår det ikke".

Mao Tsetung om den marxistiske erkjennelsesteori:

"I hele vårt partis praktiske virksomhet må en riktig ledelse alltid bygge på prinsippet: "fra massene og ut til massene". Det innebærer: å sammenfatte massenes (enkeltstående og usystematiserte) meninger og derpå gå ut til massene med dem (generalisert og systematisert som resultat av studium) igjen, propagandere dem, gjøre dem selv til massens ideer slik at massene holder fast ved dem og setter dem ut i livet, og samtidig bruker massens handling som prøve på at disse ideene er riktige. Deretter blir det pånytt å sammenfatte massens meninger om igjen og gå ut til massene med dem - og slik videre, om og om igjen i en endeløs spiral. Ideene blir på det viset riktigere, mer livsnære og fullverdige for hver gang. Slik er den marxistiske erkjennelsesteori."

Men revisjonistene forstår hverken masselinja eller erkjennelsesteorien som Mao Tsetung her på glimrende vis sammenfatter. De ser på såvel enhetsfronten som bevegelsen i massene som statisk og mister dermed ikke bare utviklingsperspektivet, men også selve tilliten til massene. Mao Tsetung peker på at "massene er i besittelse av en grenseløs skaperkraft". Denne skaperkraften utløses også i den anti-imperialistiske bevegelsen.

Enhetsfrontens form bestemmes av dens målsetting og de forhold den arbeider under. I enkelte situasjoner kan samling omkring bestemte krav skje i form av aksjonsenhet, som aksjonen mot moms, og tildels også kampen mot fascist-filmen "The Green Berets", eller den kan ta form av en organisasjon, et eget ledende organ for enhetsfronten slik Solidaritetskomiteen for Vietnam og Kampanjen Norge ut av Nato. En av de største forkjemperne for den internasjonale anti-fascistiske folkefronten, G.Dimitrov, skriver om enhetsfrontens form:

"Kommunistene og alle revolusjonære arbeidere må streve etter å skape valgte..... klasseorganer som står utenfor partiene..... Bare gjennom slike organer kan enhetsfrontbevegelsen omfatte også den veldige uorganiserte massen av arbeidende, kan fremme ut-

viklingen av massenes initiativ i kampen mot kapitalens offensiv, mot fascismen og reaksjonen, og på det grunnlag utdanne de nødvendige tallrike arbeideraktivister for enhetsfronten. Og videre: "Disse organ kommer til å sanne de beste bolverk mot alle forsøk fra enhetsfrontens motstandere på å forstyrre arbeiderklassens framvoksende enhetsfront". (G.Dimitrov: Enhetsans och folkfrontens problem).

Også i spørsmålet om enhetsfrontens form kommer revisjonistene i konflikt med klassekampens almengyldige erfaringer. I stedet for, som Dimitrov anviser, å opprette organer for enhetsfronten utenfor de eksisterende partier, for gjennom dette å utdanne aktivister som kan fremme og utvikle massens initiativ, vil revisjonistene danne organer for partiene og mellom partiene. Dv.s. "tverrpolitiske" komiteer, slik at toppene blant revisjonistene og venstresosialdemokratene kan få holde bevegelsen tilbake og presse den inn i sitt revisjonistiske mønster. For å illustrere avstanden mellom revisjonistene og aktivister som står utenfor partiene, kan en vise til at aktivistene nettopp vet å organisere seg i FNL-grupper og anti-NATO-komiteer, som er opprettet i strid med revisjonistene. Det er såleis ikke, slik som revisjonistene hevder, noen motsetning mellom å opprette enhetsfrontorganer og å mobilisere massene for enhetsfrontenes krav, derimot en betingelse. Enhetsfronten kan nemlig bare oppstå på grunnplanet, og følgelig må også enhetsfronten organisere seg på grunnplanet og også der opprette organer som står utenfor partiene.

Når så disse prinsippene for enhetsfronten er i overenstemmelse med marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenkning - hvorfor bestrides de så av revisjonistene? Jo, fordi revisjonistene fullstendig mangler tillit til massene. De tror at enhetsfronten bare kan opprettes og utvikles når de selv får rotte seg sammen med sosialdemokrater på topp-planet, proklamere arbeiderklassens "enhet". Konfr. forhandlinger om felleslister foran valget, og planene om å "samle" arbeiderklassen i et "venstreradikalt" parti.

Lenin skriver om arbeiderklassens enhet:

"Enhet er virkelig nødvendig for arbeiderne. Og aller mest nødvendig er det å innse at ingen utenom arbeiderne selv kan "sjenke" dem enhet, ingen er i stand til å hjelpe dem til enhet. Enheten kan ikke "loves" - det blir bare tomt skryt og selvbedrageri, enheten kan ikke "skapes" på grunn av "overenskomst" mellom intellektuelle grupper - det er den mest beklagelige, naive og ukunnige villfarelse.

Enhet må vinnes i kamp, og bare arbeiderne selv er i stand til å tilkjempe seg den gjennom iherdig, hardnakket arbeid."

Den linje som Lenin her legger fram har marxist-leninistene tatt til følge. De har tatt til med "iherdig, hardnakket arbeid" for å organisere kampen for arbeiderklassens øyeblikkskrav i anti-imperialistiske og anti-kapitalistiske enhetsfronter, og derigjennom vunnet tillit. Revisjonistene derimot har nettopp ført den linje som Lenin advarer mot, de har "lovet", villet "sjenke" og "skape" enhet gjennom proklamasjoner, konspirasjon og intriger. De tar ikke hensyn til at "enhet må vinnes gjennom kamp" - for dem er "enhet" i første rekke et spørsmål om å komme fram til en prinsippløs "overenskomst" med sosialdemokratiske ledere av forskjellige avskygninger.

Mens revisjonistene står i stampe, går marxist-leninistene framover og vinner innflytelse i kraft av sin riktige linje, sin innsats og sin ledelse. Og for å demme opp mot denne innflytelsen fra marxist-leninistene, søker revisjonister og sosialdemokrater å torpedere viktige enhetsfronter som Solidaritetskomiteen for Vietnam og Kampanjen Norge ut av NATO.

I spørsmålet om folkets bevegelser, sier Mao Tsetung, på bakgrunn av det revolusjonære oppsvinget blant de kinesiske bøndene:

"Det finnes tre muligheter: Skal vi stille oss i spissen for bevegelsen og lede den? Eller skal vi komme subbene i kjølvannet på den og kritisere den med ville fakter? Eller skal vi gå imot den og sette igang kamp mot den?"

Revisjonistene har gjort sitt valg.

SLÅ LIKVIDATORENE TILBAKE!

Uttalelse fra Kristiansand KUL

Kristiansand Kommunistiske Ungdomslag har på medlemsmøte tirsdag den 28. oktober enstemmig vedtatt følgende uttalelse:

"Et spøkelse går rundt Europa - kommunismens spøkelse. Alle makter i det gamle Europa har forent seg til ei hellig jakt mot dette spøkelset - paven og tsaren, Metternich og Guizot, franske radikale og tysk politi."

Med disse mektige ord innledes Det kommunistiske manifest, skrevet av den vitenskaplige sosialismens grunnleggere, Karl Marx og Friedrich Engels.

I over hundre år har nå dette spøkelset gått rundt Europa og det har alltid blitt bekjempet og forfulgt av de reaksjonære og deres agenter innen arbeiderbevegelsen. Når arbeiderne har grepet etter og tilegna seg den vitenskaplige sosialismens ideer, har dette fylt borgerskapet og deres lakeier med vill redsel.

Det går ei rett linje fra de reaksjonære som omtales i Manifestet, til våre dagers reaksjonære, Willy Brandt, Bresjnev og Tito. Alle er de forent i et innbitt hat mot marxismen-leninismen, og de revolusjonære folkemassene i alle land.

Mens folkemassene, veiledet av den vitenskaplige sosialismens teori, marxismen-leninismen, Mao Tse-tungs tenkning, vinner stadig nye seirer i sine revolusjonære kamper, blir de reaksjonære drevet fra nederlag til nederlag. Etterhvert som motsetningene mellom arbeid og kapital tilspisses, blir borgerskapet stadig mer desperat, og det akyr ingen midler for å opprettholde sitt allerede nederlagsdømte diktatur over folkemassene.

For å utsette sin egen undergang prøver monopolkapitalen alltid å ramme arbeiderklassens viktigste våpen i klassekampen, det kommunistiske partiet. Den moderne revisjonismen er borgerskapets beste ideologiske støtte, da den innad i organisasjonen bevisst går inn for å ødelegge og undergrave det kommunistiske partis revolusjonære grunnlag, marxismen-leninismen, og erstatte den med borgerlig strukturreformistiske og andre anti-marxistiske ideer.

Også her i Norge skjerpes klassekampen. Monopolkapitalen utvider sitt herredømme over landets økonomi og skjerper sitt diktatur over folket. Krisa innen det kapitalistiske verdenssystemet øker, og norske arbeidere merker den stadig mer tydelig på kroppen. I ei slik tid er det innen Norges Kommunistiske Parti personer som målbevisst går inn for å likvidere det kommunistiske parti, og erstatte det med et såkalt "venstreradikalt parti". Partiformannen, Reidar T. Larsen, og deler av NKPs sentralstyre står i dag som eksponenter for denne likvidatoriske politikken.

Det foregår innen NKP en kamp mellom to linjer, den marxistisk-leninistiske, og den revisjonistiske linje. Denne kampen har direkte sammenheng med klassekampen som foregår i samfunnet forøvrig. Det går ei rett linje fra Furubotn-klikken, vja Vogt til de nåværende revisjonistene innen NKP-ledelsen, anført av Reidar T. Larsen. På grunn av at det tidligere hovedsaklig bare br blitt tatt organisatoriske og ikke noe grundig politisk oppgjør med de partifietlige praksjonene har revisjonistene igjen kommet i maktposisjoner. Det manglende politiske oppgjøret med revisjonistene henger sammen med at det i NKP ikke har blitt drevet systematiske studier i marxismen-leninismen.

Revisjonistene har tilrevet seg maktposisjoner på topplanet i NKP, og ved hjelp av disse krenker de systematisk normene for demokratisk sentralisme. Gjennom byråkratisk sentralisme knebler de grunnorganisasjonene og gir seg selv diktatoriske fullmakter. Revisjonistenes linje er ikke uttrykk for partimedlemmenes oppfatninger, det er borgerskapets ideologi de framfører, og som de prøver å avvæpne NKPs medlemmer med.

Den siste tids utvikling avslører i høy grad likvidatorene i NKP-ledelsen, og deres virkelige hensikter. Reidar T. Larsen uttaler seg villig til de borgerlige aviser om hva som nå er revisjonistenes mål. Han avslører at det skal foregå drøftinger om samling av de såkalte venstrekreftene, og at målet er et "venstreradikalt parti". Dette skjer uten at partimedlemmene har fått den minste anledning til å behandle disse spørsmåla i grunnorganisasjonene på forhånd.

Ledelsen i Kommunistisk Ungdom, anført av Georg Ovesen, følger villig opplegget fra likvidatorene i partiledelsen. Deres oppgave er å bekjempe alle marxist-leninister i KU, og gjøre forbundet til et revisjonistisk haleheng som helt ut danser etter de direktiver som kommer fra toppbyråkraternes side.

Hvem er det revisjonistene kaller for venstrekrefter, og som de arbeider for å samle i et "venstreradikalt parti"?

Det er reformister og anti-kommunister fra "venstrefløyen" i DNA, og fra SF, det er trotskister og Furubotn-folk osv. Disse som nå er i ferd med å bli kasta på historiens skraphaug, skal raskes sammen i en hellig allianse hvis viktigste oppgave blir å bekjempe de virkelig revolusjonære venstrekreftene.

Nå har denne reaksjonære alliansen allerede samlet sine krefter for å bryte ned de anti-imperialistiske frontorganisasjonene, Solidaritetskomiteen for Vietnam og Kampanjen Norge ut av NATO. Gjennom desperate aksjoner på toppen tar de sikte på å undergrave og lamme hele den anti-imperialistiske kampen.

Den siste tids hendelser viser tydelig likvidatorenes sanne ansikt, og deres kamp mot alle virkelige kommunister. Journalistene i Friheten hadde lenge vært en torn i øyet på revisjonistene. De var ikke villige til å underordne seg likvidatorenes linje, og betydde derfor ei hindring for gjennomføringa av planene deres.

Det første skrittet fra revisjonistenes side var da å gå til oppsigelse av journalist Svein Johnsen. Men Frihetens øvrige journalister handlet resolutt og gikk til streik fra den 17. oktober. De nektet å bøye seg for likvidatorene, og krevde oppsigelsen av Svein Johnsen tilbakekalt. Gjennom politisk press forsøkte likvida-

torene å knekke Frihetens medarbeidere. De gikk tilmed til det uhyrlige skritt å nekte å utbetale to av journalistene deres opptjente lønn. Revisjonistene som selv snakker om "demokrati i arbeidslivet" frarøver de ansatte journalister i NKPs hovedorgan selv den minste rest av medbestemmelsesrett på sin arbeidsplass.

Kristiansand KUL støtter helt og fullt våre streikende kamerater i Friheten i deres rettferdige kamp. Deres kamp er også vår kamp! Vi krever oppsigelsen tilbakekalt, og avviser på det sterkeste likvidatorenes linje! Sentralstyret i Kommunistisk Ungdom var sammenkalt til møte i Oslo den 18. og 19. oktober. På dette møtet ble et medlem av sentralstyret, formannen i vårt lag, Egil Engeland, ekskludert fra KU. Den såkalte begrunnelsen for eksklusjonen var at Engeland angivelig "ikke bøyde seg for forbundets vedtekter og politikk".

Det ble dessuten retta en mengde falske beskyldninger mot Kristiansand KUL. Disse gikk i hovedsak ut på at vi dreiv forbundsfientlig virksomhet, og ikke bøyde oss for den demokratiske sentralismen.

Kristiansand KUL vil på det sterkeste ta avstand fra KU-ledelsens eksklusjon av Egil Engeland. Vi betrakter eksklusjonen som en provokasjon rettet mot alle marxist-leninister i KU, og vi nekter konsekvent å godkjenne dette vedtaket fra likvidatorene i KU-ledelsen.

Likeledes vil vi på det sterkeste tilbakevise alle beskyldningene KU-ledelsen har framsatt mot Egil Engeland og mot vårt lag. Vi har som kommunistisk ungdomslag benyttet oss av vår rett og plikt til å kjempe for å gjenreise KU som en kommunistisk ungdomsorganisasjon. Vi nekter å bøye oss for en byråkratisk sentralisme som knebler grunnorganisasjonene.

Ikkeet eneste dirkusjonsopplegg om KUs politikk er sendt ut til grunnorganisasjonene. Alle spørsmål Ikke et eneste diskusjonsopplegg om KUs politikk er sendt ut til grunnorganisasjonene. Alle spørsmål er blitt avgjort på topplanet, uten at medlemmene har fått den minste mulighet til å diskutere sakene på forhånd. Dette har ført til ei stadig større kløft mellom medlemsmasse og ledelse.

De aksjonene som likvidatorene i NKP- og KU-ledelsen setter i gang mot marxist-leninistene er samordna, og det skjer ved at alle vedtatte normer for partiliv systematisk krenkes. Disse aksjonene er et ledd i likvidatorenes store anstrengelser for å tekkes sine anti-marxistiske oppdragsgivere.

Det foreløpig siste trekket fra likvidatorenes side er KU-ledelsens forsøk på å splitte laget vårt ved egenrådlig å innkalle Kristiansand KUL til medlemsmøte 28.oktober, der Georg Ovesen skulle gjøre greie for situasjonen. Til dette møtet ble ikke engang Egil Engeland innkalt slik at han kunne informere om det som virkelig skjedde på sentralstyremøtet. KU-ledelsen håpet at de ved dette kunne skape motsetninger mellom formannen og resten av laget. Planen var på forhånd dømt til å mislykkes, og alle våre medlemmer boikottet dette møtet. Georg Ovesen ble derved sittende alene på sitt "møte". Dette viser ganske klart at laget enhetlig står på et marxist-leninistisk standpunkt, og at medlemmene konsekvent tilbakeviser likvidatorenes linje. Revisjonistene har trass i iherdige forsøk ikke klart å få noen støtte blant KUs medlemmer i Kristiansand.

Med innkallinga til Ovesens møte fulgte et løgnaktig referat fra KUs sentralstyremøte, der det m.a. går fram at Egil Engeland motsatte seg den demokratiske sentralismen på grunn av medlemmenes politiske umodenhet. Dette er ei falsk framstilling av vårt standpunkt: KU-ledelsen har ikke informert medlemmene om sine politiske handlinger, og har forsømt å komme med et studieopplegg. Dette er byråkratisk sentralisme, og det er det vi bekjemper og nekter å bøye oss for.

Kristiansand KUL vil fortsette sitt arbeid for igjen å gjøre KU til en revolusjonær kommunistisk ungdomsorganisasjon. Veiledet av marxismen-leninismen, Mao Tsetungs tenking, vil vi arbeide for å gjøre vårt lag til et stadig bedre våpen i arbeiderungdommens klassekamp.

Vi betrakter eksklusjonen av Egil Engeland som ugyldig, og vi vil uttrykke vår fulle tillit til han som lagets formann.

Kristiansand KUL tar på det sterkeste avstand fra hetsen som likvidatorene driver mot Røde Fane. Vi står fast på det enstemmige vedtaket i laget om å delta i tidsskriftets redaksjon, og vi støtter helt ut den politiske linja som kommer til uttrykk i Røde Fane. I en tid da revisjonistene med alle midler forsøker å kneble og ensrette den kommunistiske presse, er Røde Fane et lyspunkt og en vei viser for alle revolusjonære kommunister.

Kristiansand KUL oppfordrer alle medlemmer av NKP og KU til å ta kampen opp mot likvidatorene i toppledelsen som har sneket seg inn i våre rekker. Denne kampen må nå føres på grunnplanet, og agenter for likvidatorene i grunnorganisasjonene må resolutt bekjempes. Dette er ei forutsetning for at det seinere skal gjenreises en sentral ledelse som er forpliktet av marxismen-leninismen og de leninske normer for partiliv.

Vår kamp er en kamp for å gjenreise NKP og KU som effektive våpen i arbeidernes klassekamp. Våre paroler må være:

* SLÅ LIKVIDATORENE TILBAKE!

* FRAM FOR MARXISMEN-LENINISMEN, MAO TSETUNGS
TENKNING!

Kristiansand Kommunistiske

Egil Engeland (Sign) Ungdomslag.
formann

Jan Norberg (Sign)
sekretær

RØDE FANE kom med en ekstraintgave, inneholdende bl.a. streikeerklæringen fra Frihetens journalister, kort etter at Reidar T. Larsen hadde lansert sine likvidatoriske planer for NKP i borgerpressen. Ekstraintgaven er gratis og kan bestilles.

Tom side

Tom side

RØDE FANE

BOKS 3644, OSLO 1.

UTGITT AV ØSTKANTEN,
LAMBERTSETER OG
MANGLERUD LAG
AV NKP, OG
KRISTIANSAND
KOMMUNISTISKE
UNGDOMSLAG

ANSVARLIG REDAKTØR:

Hans Jebsen.